

Havank

De Schaduw is terug

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

1

Zelfs een oppervlakkig toeschouwer had met een half oog kunnen zien dat O. Paddekens Jr. Esq., op het ogenblik waarop deze geschiedenis begint, een toornige en verontwaardigde O. Paddekens Jr. Esq. was. Gezegde toeschouwer had tevens, zonder zich uitermate in te spannen, kunnen zien dat deze zelfde Paddekens niet onverdiend onder zo'n naam gebukt ging. Immers, hij was ruw geschat een man van een jaar of vijftig, met de lichaamsbouw van een pad, de achterbenen van een pad en een bril van schildpad.

Wáárom hij zo kwaad was, was een andere vraag. En, hoe het antwoord op die vraag ook luidde, hij stond daar in elk geval te razen en te tieren achter het reusachtige mahoniehouten schrijfbureau, in het reusachtig duur gemeubileerde, met een open haardvuur verwarmde vertrek, waarvan de drie hoge vensters uitzagen over Victoria Embankment en de onverstoorbare Theems. Het falende licht echter van de late maartse middag en de mist die een uur of zo geleden was komen opzetten, maakten dat uitzicht min of meer tot een hypothetische aangelegenheid.

'D'r uit! schreeuwde O. Paddekens Jr. met een groots gebaar, dat al de voosheid had van het grootse gebaar. D'r uit!'

'Geen sprake van,' zei de bezoeker op de drempel.

Een minder oppervlakkig toeschouwer zou echter spoedig hebben gezien, dat Ozobol Paddekens Jr. niet alleen een toornig, doch tevens een dodelijk geschrokken en dodelijk bevreesd man was. Wie daar, om slechts een voorbeeld te noemen, geen seconde aan twijfelde, was de bezoeker, die, even plotseling als geruisloos, onverwacht en ongenodigd, in het schemerig verlichte vertrek verschenen was, een seconde of zo op de drempel had gearzeld, alsof hij luisterde naar mogelijk onraad, doch nu met bevroren koelbloedigheid de deur achter zich dichtduwde en kalm de sleutel omdraaide.

'Zalig Pasen,' zei de bezoeker. 'Eer 't te laat is.'

Hoe plotseling en onverwachts, onaangediend en kennelijk ongewenst de verschijning van de bezoeker ook mocht wezen, het was, goed beschouwd, toch geenszins voldoende om een aanvaardbare verklaring te vormen van de heftige beroering die zijn komst teweeg bracht in het gemoed van Paddekens Jr. Esq.

Immers, het was tenslotte maar een bescheiden en eenvoudig mannetje, hoewel deftig, dat daar met een keurige winterjas en een nette

paraplu, een sigaar en een glimlach zo wijd als de wereld binnen was komen stappen.

O. Paddekens loosde een zucht, die van alles had kunnen betekenen; – behalve vrede op aarde en mensen van goede wil. Hij zei driemaal: ‘Jij!...’ in snel crescendo, wat ook al niet uitblonk door oorspronkelijkheid, waarna hij zich liet vallen op zijn grote bolle zitvlak, dat ook al niet uitblonk door oorspronkelijkheid, in de krakende stoel achter dat reusachtige schrijfbureau, en terugkeerde naar het oorspronkelijk ingenomen standpunt, en zei: ‘Jij...!’

En de bezoeker kwam geenszins voor de dag met het voor de hand liggende antwoord ‘Ik’ of ‘Niemand anders’ of iets van dien aard, want dat ligt niet in de aard van deze bezoeker.

‘Neemt u plaats, Gast,’ zei de bezoeker, ‘En steekt u eentje van uw eigen sigaren op. Dank u.’

En, de daad voegend bij het woord, nam hij plaats in de gemakkelijke stoel schuin tegenover het schrijfbureau van Paddekens.

‘Wel, Paddekens?...’

Er volgden ogenblikken van stilte. Denderend ratelde een lorrie van Black Friars naar Westminster, de misthoorn van een sleepboot op de rivier beide melancholiek in nevel en duister, en over Charing Cross Bridge bonkte een trein. In de kamer duurde de stilte voort en scheen met de seconde te groeien, terwijl de atmosfeer zich vulde met een spanning als van duizend dynamo’s. Paddekens grabbelde in een zilveren sigarendoos naast hem op de tafel. De bezoeker glimlachte, hoewel niemand anders iets humoristisch scheen te bespeuren, en begon kalm een van zijn eigen sigaren op te steken. Paddekens leunde achterover, na een sigaar op het vloeiblad voor zich te hebben neergelegd.

‘Vuur, Paddekens?’ vroeg de bezoeker.

‘Barst maar,’ zei Paddekens.

En daarna lieten zij elkander weer geruime tijd aan hun eigen gedachten over. Paddekens zat daar doodstil. Dat zijn brein ook stilstond, was een gewaagde veronderstelling; dat hij zich met hogere mystiek bezig zat te houden, was op z’n minst ook niet waarschijnlijk; maar, dat hij een formule met één, zo niet meer, onbekenden uit zat te werken, daaraan twijfelde de gast geen seconde. Gast wuifde inmiddels luchtig zijn lucifer uit en begon belangstellend de omgeving op te nemen. Af en toe een half oog in de richting van de weinig spraakzame en nog steeds onbeweeglijke gastheer was voldoende om hem op de hoogte

te houden van de stand in de boksmatch die de tweelingzusters Vrees en Onzekerheid bezig waren in Paddekens' gemoed uit te vechten en waarbij nu eens Vrees, dan weer Onzekerheid in de touwen lag.

Op dit ogenblik scheen Vrees evenwel aan de winnende hand. Paddekens legde de sigaar weer in de zilveren doos. De bezoeker volgde 's mans bewegingen nauwgezet en onopvallend, blies een rookwolk naar de zoldering en glimlachte opnieuw. De gastheer zuchtte en schoot venijnige blikken in de richting van de deur. Het was voor de bezoeker duidelijk, dat de zenuwen van de gastheer niet van het taaiste materiaal gemaakt waren.

'Koel als de beul, eh?... ' smaalde Paddekens, en leunde weer achterover. De bezoeker schudde het hoofd.

'Als twee beulen,' verbeterde hij, 'zwemmend in de IJszee.'

'Ik hoop dat ze allebei verzuipen,' zei Paddekens.

'Hoop doet leven,' zei de bezoeker, 'zoals de gevangenis-aalmoezenier tegen de veroordeelde zei toen ze hem de strop omdeden... de veroordeelde, natuurlijk, niet de aalmoezenier... Wou je weten wat de veroordeelde daarop zei?'

'Nee,' zei Paddekens, en graaide opnieuw naar een sigaar.

'Wel,' zei de bezoeker, 'misschien ontmoet je die aalmoezenier nog wel eens...'

En Vrees stond triomfantelijk in de ring, terwijl Onzekerheid in de touwen te apegapen lag.

'In ieder geval,' hervatte de bezoeker, die langzamerhand op toeren scheen te komen, van huis uit trouwens praatziek was, 'was het mij een grote voldoening, te zien dat je me onmiddellijk herkende... En dàt na al die jaren!'

Paddekens knikte. Zijn blik schichtte met onregelmatige tussenpozen heen en weer, van de bezoeker naar de deur en van de deur naar de bezoeker.

'Herkennen?' Er was plotseling een gloed in zijn ogen die de bezoeker uitermate op zijn hoede deed wezen.

'Met naam en toenaam, Inspecteur Charles C. M. Carlier...'

'Hoofdinspecteur,' verbeterde de bezoeker haastig.

Maar Paddekens maakte een ongeduldig gebaar met de hand, die opnieuw een sigaar uit de zilveren doos had gelicht.

'Hoofdinspecteur Charles C. M. Carlier, – en ze noemden je de 'Schaduw' of de 'Pompadour' of zoiets.'

Hij knaagde een ogenblik aan de nagels van zijn korte stompe vingers. 'En d'r waren allerlei verhalen over jou in omloop... van die dikke verhalen, over allerlei heldendaden van jou. Haah!...' Hij haalde smalend de schouders op. 'Maar daar moeten ze Paddekens niet mee aan boord komen. Ik heb er nooit een donder van geloofd. Ik ben nooit bang voor je geweest. En ik zàl nooit bang voor je wezen. En ik bèn niet bang voor je ook, zie!

De Schaduw knikte.

'Natuurlijk niet,' zei hij. 'Dàt zag ik immers onmiddellijk toen ik hier binnenkwam...'

Maar de ironie was aan Paddekens verspild. Hij schoot plotseling een vraag af die de bezoeker reeds veel eerder had verwacht.

'Wie heeft je hier binnengelaten?'

Toch scheen de bezoeker een ogenblik met die vraag verlegen. Tenminste, hij begon aarzelend en welhaast verontschuldiging: 'Wel, eh... zie je, O. Paddekens... die cipier van je, die de voordeur dichthoudt en zo, wou me niet doorlaten. Hij begon met te vragen wie ik was en ik zei 'Napoleon' en hij zei 'Napoleon, dat is cognac en jij bent geen cognac dus donder op.' Maar ik bleef op m'n stuk staan en hij bleef op zijn stuk staan en daar stonden we stuk voor stuk. En jij was niet thuis, beweerde hij, maar dat was een leugen want ik wist dat ze je vanmorgen om drie uur drieëndertig minuten vier man sterk stomdronken naar binnen hebben gesjouwd en dat je sedert dien de deur niet uit bent geweest. Argumenteren hielp niet, goede woorden schenen de prullemand in te gaan en vermaningen faalden en bovendien begon je handlanger handtastelijk te worden...' De Schaduw blies enkele sierlijke ringen naar de zoldering. 'Maar 't is allemaal toch nog buitengewoon gunstig afgelopen als je 't goed nagaat. Daar...' zei hij, en wees door de vloer naar de kelder, 'daar ligt hij nu te snurken tussen de aardappelen en de anthraciet, de uien en de wortelen. En,' vervolgde de redenaar, zich warmend aan eigen geestdrift, 'om hem uit verdere moeilijkheden te houden heb ik 'm aan elkaar gebonden met z'n eigen bretels.'

Hij keek Paddekens aan alsof hij nu op z'n minst luid applaus verwachtte. 'Aardig trekje, niet? Ik bedoel van z'n eigen bretels en zo, 'vind je niet?'

'Nee dat vind ik niet,' zei Paddekens puntig en venijnig, en mepte dan met een harde klap het deksel van de zilveren sigarendoos dicht.

‘En dus,’ zei de bezoeker, ‘schiet je er geen bal mee op al druk je ook nog zo hard op de bodem van die sigarenkist, waar, naar Edgar Wallace vermoedt, het contact van een elektrische bel onder verborgen zit. Komen kan je goede uitsmijter tòch niet.’

Met een snelheid, nogal verbluffend voor iemand van zijn lichaamsbouw en culinaire gewoontes, zwiepte Hoofdinspecteur Carlier overeind uit de diepe stoel, en stond bij het schrijfbureau. Hij lichtte de zilveren doos op. Uit de onderkant hing een groen-zijden draad, die in een gaatje in de tafel verdween. ‘Nutteloos, hoewel vernuftig,’ mompelde de Schaduw, ‘als een auto zonder benzine.’

Paddekens zat kalm een sigaar op te steken, met de klemtoon op de kalmte. Hij zat tevens zo geweldig zijn best te doen de in hem borrelende en gistende woede in toom te houden dat zijn vingers beefden. Of was het alleen maar van angst? – vroeg de Schaduw zich af, terwijl hij de doos weer neerzette en met de handen op de rug door het vertrek slenterde om van dichtbij een ets te bekijken die zijn belangstelling gaande had gemaakt.

‘Als je denkt,’ hoorde hij de van ingetoomde woede verknepen stem van Paddekens achter zich, ‘dat jij altijd ’t laatste woord kunt hebben...’

‘Wel?...’ vroeg de Schaduw, zonder om te kijken.

‘Vergis je je,’ voltooide Paddekens, met een schelle noot in zijn stem.

‘O,’ zei de Schaduw. ‘Werkelijk?’

De ets bleek bij nadere beschouwing toch niet helemaal wat hij gedacht had. Maar hoeveel meer zou Paddekens nog kunnen hebben eer woede, of ergernis of vrees, of alle drie samen, met zijn zelfbeheersing wegdraafden en hem een stommiteit zouden laten uithalen? De dreunende vuistslag op het schrijfbureau noch de plotseling van ergernis jankende stem van Paddekens waren bij machte de geharde bezoeker te ontzetten uit zijn evenwicht.

‘G... V... D...! Luister naar me!’

En de Schaduw wist, dat het geduld van Paddekens uitgerafeld was, dat hij nu dramatisch zou beginnen te doen; hij wist tevens, dat nu ook de cimax op handen was.

‘Ik luister, Paddekens,’ mompelde hij, en slenterde naar de vensters, ‘doch ik hoor niets.’

‘Tien jaar geleden,’ begon Paddekens, en zijn stem scheen eveneens uit verre tijden te komen, ‘had ik bijna de hand gelegd op vijftigduizend pond sterling.’ Hij zuchtte bij de herinnering en wierp een ste-

kelige blik op de rug van de onverstoorbare bezoeker bij het venster. 'Inplaats daarvan kreeg ik vijf jaar in een van die pestholen die jullie daar in Frankrijk euphemistisch gevangenis noemen. Vijf jaar in een Franse gevangenis inplaats van vijftigduizend pond.' En zijn stem schoot plotseling uit, bitter en venijnig. 'En het was jouw schuld dat de onderneming mislukte. Jouw schuld!...'

De Schaduw trommelde een trage roffel op het vensterglas en glimlachte voor zich heen.

'Ik zou zo zeggen, Paddekens,' merkte hij op, 'dat 't jouw schuld was. Overigens herinner ik me 't geval. Je was toen een Russische prins of zoiets, niet? Prins Otto Poushimofsky of zoiets, geloof ik? En je bezat ergens olie of iets in die trant, of heb ik 't mis? En je verkocht aandelen in die olie-belangen, niet? Is dat juist, Paddekens?'

'Ja,' zei Paddekens, niet erg toeschietelijk overigens, 'dat is juist.'

SWe1; vervolgde de Schaduw, 'de Inspecteur die met een – discreet – onderzoek naar de kunsten en de olie van Prins Otto Poushimofsky werd belast, kwam spoedig tot de slotsom dat de illustre prins inderdaad olie bezat... – in een fles namelijk. En het was wonderolie. Maar dat was dan ook al de olie die de Prins zijn eigendom kon noemen; en dat nog maar ten dele, want de rekening van de drogisterij was niet eens betaald.' Hij keek even over zijn schouder achterom. 'Correct, Paddekens?'

Prins Otto Paddekens Poushimofsky zuchtte, zijn broedende haatdragende blik gehecht aan de stevige rug van de bezoeker, met de hardnekkigheid van de bloedzuigers.

'Het was de grootste, de geniaalste, de meest winstgevende speculatie uit de hele geschiedenis...'

De Schaduw glimlachte tegen zijn spiegelbeeld in het venster. 'Maar ze mislukte,' voltooide hij. 'En, Paddekens, wáárom mislukte je onderneming, hoe geniaal opgezet ook? Ze mislukte, als ik zelf het antwoord geven mag, omdat de inspecteur het geval doorzag. Ergo, de inspecteur was een tikje genialer dan de speculant. De speculatie was, zoals je zegt, de geniaalste van de hele geschiedenis. Dus, de inspecteur was de geniaalste aller inspecteurs. Dus, hoeden af voor de inspecteur...'

'Als z'n begrafenis voorbijkomt,' zei Paddekens.

'Inspecteurs worden niet begraven met hun bolhoeden op,' verbeterde de Schaduw. 'Die worden vermaakt aan het Politie-Museum.'

Maar er was iets geweest in de stemklank van Paddekens, dat de Scha-

duw herkende uit vele jaren ervaring in de Onderwereld; en hij kende het verdere beloop uit zijn hoofd.

Hij zei: 't Wordt menens met de mist. Een goeie Londense erwtensoep. Tijd dat ik opstap, anders kom ik er met de wagen niet meer doorheen.' Hij begon zijn overjas dicht te knopen, terwijl hij turend door het raam de dikte van de mist trachtte te gissen. 'Weet je, Paddekens, zo'n Londense mist is net een massief blok van vaag doorschijnende grauw-bruine glaswol, met de bomen en zo er met houtskool in geschetst. Dat ze nog een houtskool zijn, merk je wel als je er tegen opsjeest, wat?' 'Jaah,' lijsde Paddekens. 'En steek ze nou maar op, wat!'

De Schaduw stond daar een ogenblik als een mud aardappelen. Natuurlijk! Dàt was het gewone deuntje dat hij tot vervelens toe had gehoord, het begin van de plechtigheid, waarvan hij het hele ritueel en alle rubrieken uit het hoofd kende. Hij zuchtte, als over zoveel gebrek aan vindingrijkheid.

'Geniale Paddekens,' zei hij, zich afwendend van het venster, 'je verdient een geniaal pak slaag.'

'Tien jaar lang,' siste Paddekens, met amper verholen triomf in zijn stem, 'heb ik naar dit ogenblik verlangd, er voor gewerkt, gezwoegd, samengesmeed... En nu... Haah, eindelijk...'

'Alleen,' voltooide de Schaduw, 'zoals de bruid zei toen de bruigom stomdronken het raam uitstropelde.'

'Ik lus jouw geintjes niet,' zei Paddekens, en het klonk of hij het meende ook.

Hij zat daar wel wat erg vastberaden in de draaistoel achter zijn bureau, alsof hij zelf bang was voor de eventuele knal van het met parelmoer versierde pistool in zijn linkerhand. Hij gaf een korte nijldige ruk met het lelijke hoofd. 'Steek ze op, en vlug!'

'Nee,' zei de Schaduw.

Hij kwam met langzame vaste schreden op het schrijfbureau en daarmee op het pistool toe en stak demonstratief de handen in de zakken; en dat is, zoals alle wereld weet, een grof vergrijp tegen de étiquette van Gangsterland.

'Steek ze op!' brulde Paddekens.

Het klonk of hij probeerde, onbewust misschien, een inwendige stem te overschreeuwen. De Schaduw zag de vinger strakker om de trekker spannen.

‘Nee,’ zei hij nogmaals. ‘En waarom zou ik? Ik zie, dat je me nu dood gaat schieten zoals je me tien jaar geleden hebt beloofd. Dus waarom zou ik m’n laatste ogenblikken vergallen door als een zot met de handen in de lucht te gaan staan?’

Met elke langzame, rustige schrede kwam hij dichterbij Paddekens, en bij het pistool. Met elke schrede ook werd het sombere vuur in de ogen van Paddekens gevaarlijker, de scherpe dunne lijn van diens lippen breder, tot ze begonnen te huilen en grote gele tanden ontblootten.

‘Je hebt één minuut om je gebedje op te zeggen...’

‘Ik zal bidden om een mirakel,’ zei de Schaduw, en sloot de ogen.

Buiten stommelde een bus luidruchtig door de mist, een taxi toeterde hees, en ergens luidde een kerkklok. En in het vertrek geen ander geluid dan het zenuwachtig snuivend ademen van Paddekens.

Dan bleef de Schaduw staan en opende de ogen.

‘Er is een wonder op komst,’ fluisterde hij, en hervatte zijn schreden, die in al hun kalmte en beheersing dreigender waren dan het gedoe van Paddekens.

‘Bij God, man, blijf staan!’

‘Nee,’ zei de Schaduw.

En de zelfbeheersing van Paddekens begaf het. Hij sprong op, mikte, snoof luidruchtig, en haalde de trekker over.

Klik!

Het was een droge, scherpe klik van metaal op metaal; – en het schiep de zotste stilte die de Schaduw ooit had beleefd in heel zijn lange loopbaan.

‘Hoerah, er is een wonder geschied,’ constateerde de Schaduw. Hij stond voor de schrijftafel, met de handen in de zakken, grijnzend tegen Paddekens. Paddekens echter, het gezicht vertrokken in een grimas, waarin schrik en angst en ongeloof en ontsteltenis en verbazing en zelfs radeloosheid dooreenspartelden, moest zich een ogenblik lang met de vrije hand vasthouden aan het bureau. Dan kroop hij verder en verder achteruit, tot hij met zijn rug tegen het buffet aanblunderde en met een schok tot staan kwam.

De Schaduw echter bekeek met kennersblik en voldoening de hoge asmuuts aan zijn sigaar.

‘Dat is de proef op de zenuwen,’ zei hij. ‘En over zenuwen gesproken, Paddekens, achter je staat een fles whisky. Neem een libatie. ’t Zal je goed doen... Niemand kan ’t je overigens kwalijk nemen, dat je een

weinig bleek ziet in de buurt van de kieuwen. Een mens ziet nu waarachtig niet elke dag voor z'n ogen een wonder gebeuren, wat?

Er gleed een idiote zenuwgrijns over het toch al niet fraaie gezicht van Paddekens; de hand die het nutteloze pistool op het schrijfbureau liet vallen beefde, en de hand die twee grote bellen whisky uitschonk, beefde eveneens.

‘Niet zo kwistig, Paddekens,’ maande de Schaduw verwijtend. ‘t Is zonde om ’t weg te gooien. Nee, vooral niet teveel water, want dat bederft ’t maar. Hij nam het glas aan uit de bibberende hand en leegde het in één teug. ‘Hemelse goedheid, Paddekens, wat wàs je stinkend dronken gisteravond...’

‘Eh?...’ Paddekens verslikte zich half. ‘Wat?...’

‘Je stonk, en,’ zei de Schaduw puntig, ‘was dron-kèn. Zie je wat ik bedoel?’

Hij zette het lege glas neer en wenkte imperatief om een haastige tweede. Hij nam het pistool op en trok het magazijn uit de kolf. Het was leeg. Hij grabbelde in zijn broekzak en haalde er acht patronen uit, die hij netjes in een rij op tafel zette.

‘Dit,’ zei hij, ‘is een der merkwaardigste kunsten van de merkwaardige, ja ik durf wel zeggen zeer merkwaardige en, als je niet met je bibberende hand half de whisky uit m’n glas morst, ga ik zeggen Hóógst Merkwaardige Heer Charles C. M. Carlier, waarop ik een classicus zoals jou reeds hoor antwoorden met een klassiek citaat. Proost, Paddekens.’

Paddekens zette zijn half lege glas op het bureau.

‘Ik... eh... ik begrijp er niets van.’

‘Wordt ook niet van je gevraagd,’ troostte de Schaduw. ‘Nederigheid is een deugd; het is een deugd die wij nimmer moeten verzuimen noch schromen anderen in te prenten, want anders gaat de maatschappij helemaal naar de bliksem. Om de hoeveel uur schenk jij een glas in?’

Paddekens haastte zich het glas opnieuw te vullen, en zijn hand beefde heel wat minder.

‘Je loopt dag en nacht met een pistool rond, niet?’ vroeg de Schaduw.

‘Ja,’ zei Paddekens.

‘Nee,’ zei de Schaduw. ‘Gisteravond ben je er vijf minuten zonder geweest, maar je was zó kachel, dat een levensgrote veldwachter het met beide handen uit je heupzak had kunnen halen zonder dat je ’t gemerkt zou hebben. En,’ vervolgde de Schaduw, beurtelings aan

sigaar en glas nippend, ‘als je altijd een pistool op zak hebt, dan kijk je heus niet elke morgen of ’t wel tot de krop toe vol zit.’

‘Nee,’ erkende Paddekens.

‘Wel,’ zei de Schaduw, ‘ik zag je gisteravond om een uur of half twee in de bar van de Bonte Kater en ik kwam vlak achter je staan om je te verrassen en zo, en ik was toch al van plan je vandaag op te komen zoeken. Voor alle zekerheid leek ’t mij toch maar beter... Wel, om kort te gaan, ik wipte je pistool uit je heupzak, even een shilling besteed, de ammunitie er uit, terug naar de bar en het pistool weer in je zak... Kan ’t eenvoudiger?’

Paddekens ging weer in de draaistoel zitten en zei dat ’t niet eenvoudiger kon.

‘t Kon niet eenvoudiger,’ zei Paddekens.

‘t Kon veel eenvoudiger,’ zei de Schaduw en keek naar de klok. ‘Hemelse goedheid, ik moet weg. Ze is werkelijk buitengewoon mooi en bovendien zit ze op me te wachten.’ Hij leegde zijn glas, greep haastig hoed en handschoenen en ritselde de kamer uit. Op de drempel draaide hij zich nog even om. ‘Tot ziens, Paddeke, en bedankt voor de drank en de...’ Achter hem bonsde de deur dicht.

Lang nadat de Schaduw verdwenen en de fles vrijwel leeg was, zat Paddekens nog achter zijn reusachtige schrijfbureau, peinzend over de vraag wat heel dat fantastische bezoek nu eigenlijk wel te betekenen had gehad. Maar tot een bevredigend antwoord kwam hij niet. Geruime tijd verliep er, vooraleer hij opnieuw de hand uitstreekte naar de bel in de zilveren sigaren doos, – en zich herinnerde, dat de Schaduw in het voorbijgaan een souvenir had achtergelaten in de kelder.

Humeurig stond hij op en daalde de trappen af. Hij opende de kelder, en schreeuwde: ‘Kom er uit, zwijn!’

Er kwam geen antwoord, en er kwam ook geen zwijn. Hij knipte het licht aan.

Op de aardappelen lag een paar bretels; – en dat was alles.

Aarzelend, als met tegenzin, deed Paddekens het licht weer uit en de kelderdeur weer dicht. Langzaam begon hij de trap weer te bestijgen, langzaam keerde hij terug naar zijn zitkamer; – en dat alles op een manier alsof hij op lijnstroken liep. En dan schrok hij zich een half gebakken beroerte, toen hij dat blanco visitekaartje op zijn schrijftafel zag liggen. Hij pakte het op, met bibberige vingers, en keerde het om; – en het was alsof plotseling iemand hem een handvol gemalen

ijs onder het hemd had gestoken. En uit het ijs vlamde de vraag naar zijn hersens: 'Heeft 't er al die tijd gelegen, of is tijdens mijn afwezigheid?...

Toch vermeldde het visitekaartje slechts één enkele letter. Het was een S, een S met een schetsmatige bolhoed op en een smeulende sigaar, waarvan de rook de schaduw scheen te vormen van de letter. Maar Paddekens had geen verdere inlichtingen nodig. Althans, – dat meende hij.